

[Statsministeren.]

Med hensyn til det sidste punkt i forespørgslen, den påståede beskyttelse af en vicepolitinspektør, der afgiver falsk forklaring i retten, er der for nylig givet en omfattende redegørelse her i folketinget gennem justitsministerens svar den 10. september 1969 til fru Hanne Reintoft. Når tiltale undlodes, var det, som der blev redegjort for, i overensstemmelse med det i dansk retspleje lovfæstede princip, at tiltale kun kan rejses, når der er rimelig udsigt til, at sagen kan gennemføres til fældende dom. Afgørelsen er i øvrigt som bekendt påklaget til ombudsmanden, hvis behandling af sagen endnu ikke er endeligt afsluttet.

Jeg vil gerne til denne besvarelse af hr. Kjær Rasmussens 5 punkter føje et par mere almindelige bemærkninger. Indholdet af straffelovens § 110 a har — bortset fra enkelte mindre ændringer og modernisering — været kendt i dansk lovgivning siden 1914. Jeg nævner det, fordi den sidste tids debat måske har givet nogen det indtryk, at det er en bestemmelse, der blev presset ind i dansk ret på grund af vort medlemskab af NATO, og som anvendes til forfølgelse af visse grupper af befolkningen. Det er der ikke tale om. Bestemmelsen stammer fra en tid, da man hverken kendte NATO eller venstresocialister. Den hører til de regler, der er opstillet for at beskytte de hemmeligheder, der nu engang er en betingelse for, at et forsvar kan fungere. Handlinger, der er i strid med denne bestemmelse, er strafbare, og de bliver ikke mindre strafbare, fordi man siger, de er foretaget ud fra den ene eller den anden politiske hensigt.

Jeg vil gerne understrege, at efterretningstjenesterne under deres arbejde i de aktuelle sager i enhver henseende har fulgt deres instrukser. For politiets vedkommende stammer instruksen fra den 30. november 1953, og denne instruks er ikke ændret bortset fra beslutningen i september 1968 om at undlade registrering af politiske grunde. For forsvarrets vedkommende er

instruksen indeholdt i en kundgørelse af 1. oktober 1967. Når sagernes behandling ved domstolene er afsluttet og der er faldet ro over spørgsmålet, vil regeringen overveje, om det stedfundne begivenhedsforløb giver anledning til at revidere de pågældende instrukser.

Om de danske efterretningstjenesters virksomhed vil jeg i øvrigt gerne fremhæve, at det her i folketinget er vedtaget, at Danmark skal have et efterretningsvæsen. Skal der være mening med det, må det også være effektivt, og det er nødvendigt at erkende, at dets effektivitet forringes i samme grad, som dets virksomhed lægges blot. Det tjener intet fornuftigt formål at lægge efterretningstjenesternes arbejde eller deres medarbejdere for had. Særlig de befolkningsgrupper, der værdsætter vore demokratiske frihedsrettigheder mest, må være blandt de første til at forstå og respektere nødvendigheden af at beskytte frihedsrettighederne. Det er klart, at efterretnings-tjenesterne hører under de forfatningsmæssige myndigheder, og at deres virksomhed skal udfoldes på lovens grund. Der er intet i den foreliggende situation, der berettiger en antagelse om, at dette ikke skulle være tilfældet.

Lad mig til slut tilføje: de danske efterretningstjenester må have mulighed for at udøve deres virksomhed her i landet, og det tilkommer ikke nogen at søge at hindre dem deri. Deres virksomhed er ikke rettet mod danske borgere. Jeg tror, der er udbredt forståelse for disse synspunkter i befolkningen, og der skal ikke herske tvivl om, at det også er regeringens syn på dette spørgsmål.

Kjeld Olesen: Af mange grunde tror jeg, det er godt, at vi just nu får denne debat. Forskellige begivenheder i den senere tid har vist, at det vil være godt at få skabt nogen afklaring, både af hensyn til borgerne og af hensyn til regering og folketing. Så kan man beklage, at det er sket på initiativ af VS, fordi en saglig debat om disse pro-